

Arrest

nr. 116 931 van 15 januari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 24 oktober 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 september 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 december 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 december 2013.

Gelet op de beschikking van 20 december 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 januari 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M.-C. FRERE die loco advocaat B. SOENEN verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Verzoekers vragen voor de derde maal asiel aan. De eerste asielaanvraag van verzoekers werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 68 330 van 13 oktober 2011 omdat hun asielrelaas ongeloofwaardig is, de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, en omdat verzoekers geen elementen aanbrengen waaruit zou moeten blijken dat er in hun land van herkomst

sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

De Raad stelt bij arrest nr. 68 330 van 13 oktober 2011 de ongeloofwaardigheid vast van verzoekers' asielrelaas. In hun derde asielaanvraag verbinden verzoekers de kern van hun actuele vrees nog steeds aan de asielmotieven van hun eerste asielaanvraag. Zij volharden in hun vluchtrelaas en vluchtmotieven die eerder als ongeloofwaardig werden beschouwd en leggen nieuwe documenten voor: een gedeeltelijke kopie van het intern paspoort, een geboorteakte, originele convocaties, een origineel attest van de politie waaruit blijkt dat een familielid van verzoekster gesneuveld is, originele foto's van de broer van verzoekster en haar oom en 2 internetartikels waarin hun namen voorkomen. Verzoekster beroept zich voor haar vrees voor vervolging bijkomend op de activiteiten van enkele van haar familieleden.

Verzoekers kaderen vooreerst de nieuwe convocaties binnen de problematiek die zij in hun eerdere asielaanvragen naar voren brachten, zodat deze niet vermogen aan het gezag van gewijsde van 's Raads arrest nr. 68 330 van 13 oktober 2011 te tornen. Deze convocaties die verzoekers in het kader van hun derde en huidige asielaanvraag voorleggen, vermogen evenmin de geloofwaardigheid van verzoekers' asielrelaas te herstellen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen. Een lezing van 's Raads nr. 68 330 van 13 oktober 2011 maakt duidelijk dat van geloofwaardige verklaringen geen sprake is. Bovendien kan getwijfeld worden aan de authenticiteit van de door hen neergelegde convocaties. In de mate verzoekers betogen dat meervoudige asielaanvragen nooit in aanmerking kunnen genomen worden wanneer de eerste asielaanvraag ongeloofwaardig werd beschouwd en geen degelijk onderzoek werd gepleegd naar de convocaties, merkt de Raad op dat verzoekers er ten onrechte vanuit te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De Commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen ook aan de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden, wat in casu het geval. Gelet op de vaststellingen dat verzoekers' eerste asielaanvraag werd afgewezen op basis van ongeloofwaardige verklaringen die zij thans proberen in een ander daglicht te plaatsen met "originele documenten" zonder hoofding van de uitreikende instantie en zonder concrete informatie over de reden van de oproeping of de zaak, en omdat uit informatie blijkt dat valse documenten bij de bevoegde instanties tegen betaling kunnen verkregen worden, kan het voorleggen van deze documenten de vaststellingen aangaande de geloofwaardigheid van het asielrelaas niet in een ander daglicht plaatsen. De nieuwe, bij het verzoekschrift gevoegde, "dagvaarding" en de fotokopie van het paspoort van Z.I. doen geen afbreuk aan voorgaande conclusie. Daarnaast wijst het niet voorleggen van hun volledige intern Russisch paspoort op een gebrek aan medewerking, temeer verzoekers niet aantonen en ook niet betwisten dat zij deze documenten zouden kunnen neerleggen.

Wat het nieuwe motief van verzoekster betreft wordt vooreerst vastgesteld dat daarvan nooit eerder melding werd gemaakt niettegenstaande redelijkerwijs kan aangenomen worden dat deze vrees omwille van het militante verleden van haar familie minstens in de tweede asielaanvraag zou zijn vermeld. Bovendien wordt opgemerkt dat er geen concrete aanwijzingen worden aangebracht voor deze vrees, zodat verzoekers de vrees omwille van het verleden van familieleden niet aannemelijk

maken. Verzoekers hun verweer dat dit motief niet werd vermeld om het niet te ingewikkeld te maken wordt niet aangenomen vermits dit de derde asielaanvraag is.

Tot slot dient te worden vastgesteld dat verschillende betrouwbare en gerenommeerde bronnen geen enkele melding maken van het feit dat de Tsjetsjenen die van het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeren op zich een risicogroep zijn. Zo de moeilijkheden van de naaste familieleden van verzoekster niet worden betwist gaan verzoekers eraan voorbij dat verzoekster zelf verklaarde dat zij tot 2007 geen problemen heeft gekend en vanaf 2007 enkel de problemen in verband met haar man de kop opstaken. Zij toont derhalve niet aan dat zij voor het verleden van haar familieleden een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren.

Aldus worden geen bewijselementen aangebracht die van aard zijn dat zij op zekere wijze aantonen dat 's Raads arrest nr. 68 330 van 13 oktober 2011 anders zou zijn geweest indien deze elementen alsdan zouden hebben voorgelegen. De derde asielaanvraag bevat verder geen elementen die aanleiding kunnen geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade die zich zou hebben gemanifesteerd na het vellen van voormeld arrest.

Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekers geen elementen aanbrengen waarom zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Voor zover zij zich zouden beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van hun asielrelaas, merkt de Raad op dat naar aanleiding van het onderzoek werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kunnen verzoekers zich niet baseren op de elementen die aan de basis van hun relaas liggen om aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet. Verder kan ook de verwijzing naar een algemeen rapporten betreffende de situatie in het land van herkomst niet volstaan om aannemelijk te maken dat in hoofde van verzoekers een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Gelet op het voorgaande lijken verzoekers niet in staat om aan te tonen dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar de Russische Federatie."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, "Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen", Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

1.4.1. *In casu* blijkt uit de bespreking hieronder dat aan de grondvoorwaarden niet is voldaan, omdat de verzoekende partijen niet aantonen dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar de Russische Federatie.

1.4.2. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd worden te reageren op de in de beschikking van 2 december 2013 opgenomen grond, betogen verzoekende partijen dat dit weliswaar een meervoudige asielaanvraag is, doch dat het nu om nieuwe problemen gaat, ondervonden door tweede verzoekende partij. Zij lichten toe dat de familieleden van tweede verzoekende partij activiteiten hadden in het verleden die er toe geleid hebben dat ook tweede verzoekende partij problemen kende. Verzoekende partijen herhalen hun relaas en geven uitleg waarom de broer van tweede verzoekende partij bij de politie werkte. Zij wijzen er op dat deze broer werd vermoord en dat ook zij in gevaar zijn. Zij stellen dat deze elementen niet eerder werden verteld omdat zij angst hadden. Tot slot beklagen zij zich erover dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening heeft gehouden met de stukken die zij in dit verband hebben ingediend.

De Raad stelde bij arrest nr. 68 330 van 13 oktober 2011, dat gezag van gewijsde geniet, de ongeloofwaardigheid vast van het asielrelaas van verzoekende partijen. In hun huidige derde asielaanvraag verbinden zij de kern van hun actuele vrees nog steeds aan de asielmotieven van hun eerste asielaanvraag. Echter, gezien uit voormeld arrest blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan die asielmotieven, met name het feit dat zij vanaf eind 2007 met de autoriteiten problemen zouden hebben gekend omwille van verzoekers activiteiten in het rebellenpeloton onder leiding van Basgan Mogamadov in de periode rond 1999 (ten tijde van de Tsjetsjeense oorlog), kan er evenmin geloof worden gehecht aan de in het kader van hun huidige asielaanvraag beweerde problemen die verzoekers familie, in de eerste plaats en in het bijzonder zijn moeder, als gevolg van de door hen aangehaalde problemen na hun vertrek uit hun land van herkomst en tot op heden met de autoriteiten zou kennen, die verzoekers moeder nog regelmatig een bezoekje zouden brengen en nog steeds naar verzoeker op zoek zouden zijn omwille van diens verleden bij de rebellenbeweging.

Verzoekende partijen leggen in het kader en ter staving van hun huidige derde asielaanvraag volgende documenten neer: een gedeeltelijke kopie van hun intern paspoort, hun huwelijksakte, hun geboorteakten en die van hun zonen, een identificatiedocument op naam van hun jongste dochter, een echtscheidingsakte van verzoekster betreffende een eerder huwelijk, diploma's en een werkboekje van verzoekster, convocaties ter attentie van verzoeker en op naam van verzoekster, een origineel attest uitgereikt door de MVD (het Ministerie van Binnenlandse Zaken, afdeling van de politie) waaruit blijkt dat een broer van verzoekster in zijn functie als politieagent tijdens een actie tegen gewapende groepen is gesneuveld, originele foto's van de broer van verzoekster en haar oom en 2 internetartikels waarin dier namen voorkomen.

Deze documenten vermogen, in zoverre zij betrekking hebben op hun beweerde problemen met de autoriteiten omwille van verzoekers verleden als rebel, geen afbreuk te doen aan voorgaande vaststelling inzake de ongeloofwaardigheid van die problemen. Documenten moeten immers worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen en hebben derhalve slechts objectieve bewijswaarde voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Een lezing van 's Raads arrest nr. 68 330 van 13 oktober 2011 maakt duidelijk dat van geloofwaardige verklaringen geen sprake is. Om die reden, gelet op de pertinente vaststelling uit de bestreden beslissing dat er ernstige twijfels bestaan over de authenticiteit ervan, en gezien de informatie vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat

het in de Noordelijke Kaukasus mogelijk en gemakkelijk is om tegen betaling valse documenten, waaronder oproepingsbrieven, te laten uitreiken bij de bevoegde instanties, hecht de Raad geen bewijswaarde aan de door de verzoekende partijen aangebrachte convocaties. De oproepingsbrieven bevatten bovendien geen concrete informatie over de reden van hun oproeping of de zaak waarin zij zouden worden gehoord. Verzoeker vertoont bovendien een uiterst gebrekkige interesse in de door hem neergelegde originele convocatie ter zijner attentie. Zo gaf hij tijdens zijn recente gehoor op het Commissariaat-generaal aan *“die convocatie maar één keer vluchtig bekeken”* te hebben (gehoorverslag CGVS verzoeker 22 augustus 2013, p. 4). Van een asielzoeker mag echter in alle redelijkheid een gedegen kennis van, minstens een grote interesse in de door hem/haar aangebrachte stavingsstukken worden verwacht. Verzoeker gaf daarnaast tijdens datzelfde gehoor aan dat hij aanvankelijk het nut niet inzag van het voorleggen van dergelijke convocaties, maar dat hij zijn moeder er recent expliciet naar vroeg aangezien hij en zijn vrouw, thans verzoekster, hun opvang dreigen te verliezen (*Ibid.*, p. 3). Dit getuigt opnieuw van een gebrek aan interesse in en ernst met betrekking tot de verklaarde vervolgingsproblemen. Van een asielzoeker wordt immers verwacht dat hij/zij bepaalde gegevens met stukken kan staven en voortdurend de nodige inspanningen levert om deze stukken te bekomen. Verzoekers handelen, of eerder nalaten, en gebrekkige interesse staan haaks op zijn beweerde vrees voor vervolging.

De documenten betreffende verzoekers' identiteit en die van hun kinderen, en aangaande hun huwelijk bevatten, net als de die omtrent verzoeksters studie en professioneel verleden en haar eerder stuk gelopen huwelijk, gegevens die niet worden betwist.

De vaststelling dat verzoekende partijen niet hun volledig intern Russisch paspoort voorleggen, terwijl ze niet aantonen en ook niet betwisten dat ze deze documenten zouden kunnen neerleggen, wijst op een gebrek aan medewerking. De medewerkingsplicht vereist van verzoekers dat zij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geven over alle facetten van hun identiteit, leefwereld en asielrelaas, waar zij echter in gebreke blijven.

Wat de door de verzoekende partijen ter terechtzitting aangeduide “nieuwe problemen” omwille van het (politie- en het rebellen) verleden van verzoeksters familie betreft, en de door hen dienaangaande neergelegde documenten, wijst de Raad er opnieuw op dat verzoekster deze problemen pas voor het eerst ter sprake bracht bij de gehoren in het kader van haar huidige derde asielaanvraag, ofschoon ze hier al veel eerder en zelfs reeds, zo geeft ze zelf uitdrukkelijk aan, bij de aanvang van haar eerste asielaanvraag, de mogelijkheid toe had. Verzoekster erkende tijdens haar recentste gehoor op het Commissariaat-generaal in het kader van haar huidige asielaanvraag dat ze eerder tijdens haar eerste en tweede asielaanvraag bewust zweeg over de problemen die zij zelf (en haar man) zou(den) ervaren ten gevolge van het verleden en de problemen van haar broers, problemen welke, zo blijkt uit verzoeksters verklaringen aan de commissaris-generaal, reeds in 1999 zouden zijn begonnen (gehoorverslag CGVS verzoekster 22 augustus 2013, p. 2) en waarvan ze al zeer lang weet had. De uitleg van verzoekende partijen dat zij angst hadden en er daarom niet eerder over vertelden, rechtvaardigt, noch verklaart het eerder volledig onvermeld laten, zelfs bewust verzwijgen van dit vluchtmotief. Van een asielzoeker wordt immers verwacht dat deze de asielinstanties van het onthaalland van meet af aan in vertrouwen neemt door zijn relaas volledig uiteen te zetten. In het bijzonder kan van een persoon die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, redelijkerwijs worden verwacht dat hij van bij de aanvang alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die (mee) de (directe) aanleiding vormden van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij of zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij de aanvang, daar op hem/haar de verplichting rust om zijn/haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (cf. RvS 13 oktober 2005, nr. 150 135). Verzoekende partijen werden tijdens de procedures in het kader van hun eerdere twee asielaanvragen herhaaldelijk en meermaals uitdrukkelijk gewezen op het belang van het vermelden van alle elementen en de vertrouwelijkheid van de asielprocedure. Door tijdens de gehele loop van de procedures in het kader van hun vorige twee asielaanvragen bewust te zwijgen over deze belangrijke informatie met betrekking tot hun vrees voor vervolging in hun land van herkomst, verzaken verzoekende partijen volledig aan de medewerkingsplicht die op hen zoals op elk ander asielzoeker rust. Deze vaststelling ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid en de ernst van de door hen als “nieuwe problemen” aangeduide problemen, welke dus bezwaarlijk als nieuwe problemen kunnen worden beschouwd aangezien verzoekende partijen er al veel eerder kennis van hadden, doch hierover lange tijd bewust voor de Belgische asielinstanties zwegen.

Los van het voorgaande wordt met betrekking tot die bewuste “nieuwe problemen” vastgesteld dat verzoekende partijen geen concrete aanwijzingen aanbrengen van hun ingeroepen vrees omwille van het verleden van verzoeksters familie, meer bepaald en in het bijzonder haar broers. Verzoekster maakte gewag van een aanslag in 2005 waarbij een broer van haar om het leven kwam, doch maakt niet aannemelijk dat die aanslag een daad van vervolging was gericht tegen haar broer. Evenmin, en dit meer in het bijzonder, toont verzoekster aan of maakt zij aannemelijk dat zij en haar echtgenoot door het verleden van haar familieleden een gegronde vrees voor vervolging moeten koesteren. Verzoekster verklaarde tijdens haar recente gehoor op het Commissariaat-generaal zelf uitdrukkelijk dat zij tot 2007 geen problemen heeft gekend en dat vanaf 2007 enkel de problemen in verband met haar man de kop opstaken (gehoorverslag CGVS verzoekster 22 augustus 2013, p. 3 en 4).

In tegenstelling tot wat verzoekende partijen op algemene wijze opperen, heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wel degelijk rekening gehouden met de stukken die zij met betrekking tot het verleden van verzoeksters familie indienden, zo blijkt uit volgende overweging uit de bestreden beslissing die ten aanzien van verzoekster werd genomen: *“De door u overlegde documenten zijn niet in staat om de eindbeoordeling van uw asielaanvraag in positieve zin te wijzigen. (...) U legt enkele foto’s en 2 internetartikels over, waarop uw broer Albert en oom Badrudin figureren. Zelfs indien kan worden aangenomen dat het familieleden van u betreft, dan nog moet opgemerkt worden dat uit de stukken geenszins blijkt dat u door uw familiale band met hen problemen hebt gekend, of dreigt te kennen. (...) Ten slotte legt u een attest over, uitgereikt door de MVD, het Ministerie van Binnenlandse Zaken, afdeling van de politie, waaruit blijkt dat uw broer in zijn functie als politieagent tijdens een actie tegen gewapende groepen om het leven zou gekomen zijn. Deze info wordt niet betwist. Het Commissariaat generaal ziet echter niet in hoe dit attest enige vrees van uwentwege ten aanzien van de autoriteiten moet illustreren. Integendeel, het feit dat uw broer bij de politie werkte en in zijn job om het leven is gekomen, illustreert dat er nauwe banden zijn/waren tussen uw familie en de autoriteiten, wat jullie vrees ten aanzien van de autoriteiten eerder ondermijnt dan ondersteunt. Het feit dat de autoriteiten zelf attesteren dat uw broer bij de politie werkte, maakt het ook weinig aannemelijk dat de autoriteiten uw broer zouden beschouwen als een infiltrant van de rebellen bij de politie. Op basis van al het voorgaande mag geconcludeerd worden dat de door u overlegde documenten niet in staat zijn om de eindbeoordeling van uw asielaanvraag in positieve zin te wijzigen.”* Overigens gaf verzoekster tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal aan dat ze bepaalde documenten, zoals het attest in verband met haar gesneuvelde broer, al eerder (bij een vorige asielaanvraag) had kunnen neerleggen, maar dat zij en haar man, thans verzoeker, eerst (de procedure en beslissing inzake) hun medische regularisatie wilden afwachten en stukken *“achter de hand”* hielden *“voor het geval...”* (gehoorverslag CGVS verzoekster 22 augustus 2013, p. 4). Dergelijke (verwerpelijke) houding vanwege verzoekers valt niet te rijmen met, doch staat haaks op hun beweerde vrees voor vervolging (en acute nood aan bescherming)

1.5. Derhalve wordt, gelet op het voorgaande, geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg tonen de verzoekende partijen niet aan dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Russische Federatie.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS